

Író és olvasója találkozott

A riporter feltette a kérdést: *Mikor dőlt el, hogy otthagyd a kendergyár melletti telepet és a „gőzt”, ahogy otthon a főlialepet hívtátok?*

„Apám kudarca az volt, hogy nem merte megtenni, a környezetemnek az volt a legnagyobb tragédia, ha el kellett menni, én kétségbeesetten akartam eljönni” – ezt mondta Grecsó Krisztián a múltjáról a Magyar Narancsnak adott interjújában.

Innen indult az egyik legsikeresebb magyar kortárs író pályafutása. Nem tanultuk irodalomórán, nem kellett róla száraz tényeket olvasnunk, vagy egy háromoldalas, hosszú esszét megírunk a műveiről. Csak érdekelt minket. Érdekelt az a 14 kollégista lányt, valamint az a rengeteg embert, aki alig-alig fért be a Kisfaludy Könyvtár rendezvénytermébe, hogy meghallgassa Grecsó Krisztián és Hrutka Róbert zenés irodalmi estjét.

Az est egyik fő célja volt megismertetni a fiatalokkal a kortárs irodalmat, és megmutatni, hogy az irodalom él, és ahogy Grecsó Krisztián írja az egyik novellájában, „az írásnak nem az a legfontosabb feltétele, hogy az illető író halott legyen”.

Grecsó Krisztián felolvasta néhány írását, és Hrutka Róberttel együtt megzenésített verseket adtak elő gitárkíséréssel. Hrutka Róbert nevét eddig nem sokan ismerték közülünk, de most megtudtuk, hogy ő szerezte többek között a *Kincsem* című magyar film fantasztikus zenéjét. Ők ketten egy remek estet hoztak létre sok humorral, nevetéssel és mély pillanatokkal egyaránt.

Igazság szerint én már korábban megismerkedtem Grecsó Krisztián nevével, mivel már olvastam *Jelmezbál* című könyvét. Ezért is keltette fel az érdeklődésemet az előadás, annak ellenére, hogy a könyve *egyáltalán* nem tetszett. Valahogy az én olvasatomban közhelyesnek és lehangolónak tűnt, de mivel mégiscsak kortárs íróról volt szó, úgy döntöttem, elmegyek az előadásra, és kicsit jobban megismerkedem a tevékenységével. *Egyáltalán* nem csalódtam. Ahogyan egy hús-vér szerző olvassa a saját művét, az mérföldekkal eltér attól, amit mi, befogadók, otthon, a saját szemszögünkben értelmezünk. Valamint amikor a könyvről megítéljük a szerzőt, az semmi esetre sem tükrözheti a valóságot.

Grecsó Krisztiánt olyannak gondoltam, mint a könyvét: lehangolónak. De azt hiszem, most

már sikerült bizonyítania az olvasói számára is, hogy egy rendkívül karakteres, humoros, sokoldalú, fantasztikus kisugárzású íróról van szó, aki megfelelő mennyiségű önkritikával rendelkezik saját verseit illetően. Az előadás meggyőzött arról, hogy érdemes még egy esélyt adnom neki, biztosan el fogom olvasni egy másik könyvét is, ezúttal egészen más nézőpontból megközelítve.

Knauz Anna és Vincze Boglárka (Krúdy)